

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce M. P., advokátem JUDr. Martinem Kopeckým, se sídlem revoluční 24, Praha 1, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje se sídlem Komenského 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 20. 10. 2003, č. j. 54 Ca 10/2003 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 20. 10. 2003. č. j. 54 Ca 10/2003 – 41, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2003, č. j. ODSH 7380/2002–Fi a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2003, č. j. ODSH 7380/2002-Fi zamítl odvolání žalobce a v plném rozsahu potvrdil rozhodnutí Okresního úřadu Svitavy, referátu dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. RDSH/PŘ/999/02, podle něhož se žalobce dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“) tím, že dne 12. 6. 2002 v 19 hod. v obci Litomyšl jako řidič motocyklu nedal při jízdě křižovatkou místních komunikací, která nebyla

označena dopravními značkami, přednost v jízdě vozidlu přijíždějícímu zprava, přičemž žalobce utrpěl zranění a na obou dopravních prostředcích vznikla hmotná škoda, čímž žalobce porušil ustanovení § 4 písm. a), b) § 22 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobci byla uložena pokuta 2000 Kč a byla mu stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 500 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítl rozpor výroku rozhodnutí s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., neboť výrok rozhodnutí postrádá vyslovení viny. Žalobce dále namítl nesprávné právní posouzení zjištěného skutkového stavu co do naplnění subjektivního znaku spáchání přestupku, když se v daném případě jednalo o křižovatku dvou místních komunikací. Žalobce přijížděl do křižovatky po komunikaci II. třídy, tedy po hlavní komunikaci, zatímco řidič H. jako druhý účastník dopravní nehody přijížděl po místní komunikaci IV. třídy, tedy po vedlejší komunikaci. Žalobce z toho dovodil opomenutí příslušného správního úřadu opatřit křižovatku dopravním značením, které by odpovídalo charakteru těchto místních komunikací.

Krajský soud žalobu zamítl proto, že ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce vjel do křižovatky dvou místních komunikací, která nebyla opatřena dopravními značkami „Dej přednost v jízdě!“ nebo „Stůj, dej přednost v jízdě!“ a při jízdě křižovatkou nedal přednost vozidlu přijíždějícímu zprava. K žalobní námitce o neúplnosti výroku napadeného rozhodnutí ohledně „vyslovení zavinění“, krajský soud uvedl, že hodnotí formulaci výroku rozhodnutí jako dostatečně srozumitelnou vzhledem k použité dikci „dopustil se přestupku“. V této dikci je obsaženo naplnění jak subjektivní, tak objektivní stránky přestupku a s ohledem na to, že se jedná o přestupek, který nevyžaduje úmyslné zavinění přestupce, nepovažuje soud vytýkanou nedůslednost ve vztahu k § 77 zákona č. 200/1990 Sb., jenž ukládá správnímu orgánu, aby ve výroku, jímž se přestupce uznává vinným, vyslovil vinu, za takový nedostatek výrokové části rozhodnutí, který by způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce v kasační stížnosti uvedl důvody § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vytkl rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že neobsahuje vyslovení jeho viny, které je základní náležitostí odsuzujícího rozhodnutí o přestupku. Vyslovením viny je vysloven závěr správního orgánu, že na straně účastníka řízení mají být naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku stanovené v obecné a zvláštní části přestupkového (popř. jiného) zákona. Vyslovení viny výslovně vyžaduje § 77 zákona č. 200/1990 Sb., absence takového konstatování činí rozhodnutí o přestupku nezákonným a krajský soud měl z tohoto důvodu žalobě vyhovět. Otázku posouzení a vyslovení viny nelze odbýt pouhým konstatováním „dopustil se přestupku“, jak učinil správní orgán I. stupně a jak považoval za dostatečné krajský soud. Ve výrazu „dopustil se přestupku“, užívaném jinak ve zvláštní části zákona č. 200/1990 Sb., bývá obsaženo formální naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty podle zvláštní části zákona č. 200/1990 Sb., ale není kompletním vyslovením viny, nevyjadřuje např. posouzení subjektivní stránky (zejména zavinění) a naplnění materiálního znaku přestupku (společenské nebezpečnosti). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neposoudilo náležitě subjektivní stránku údajného deliktu. Krajský soud se v tomto směru se žalobními body dostatečně nevypořádal, zaměnil pojmy „vyslovení viny“ a „vyslovení zavinění“. Rozsudek krajského soudu, podle něhož neznamená absence vyslovení viny nezákonnost rozhodnutí o přestupku, které ukládá sankci, je nezákonný. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozsudku.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že shora citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto o přestupku. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno,

kdo, kdy, kde a jak (jakým jednáním) se přestupku dopustil. Ve výroku je užita formulace „Tímto jednáním se dopustil přestupku…“. Vyslovení viny ve výroku obsaženo není. K odvolání žalobce, v němž nebyla obsažena námitka nevyslovení viny ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaný shora citovaným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolání zamítl.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též vyslovení viny. V projednávané věci výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyslovení viny neobsahoval.

Nevyslovení viny je vadou správního rozhodnutí a v daném případě je nutno posoudit, jaké má právní důsledky, tj. zda se rozhodnutí stalo nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, či zda se jedná o jinou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Za daných okolností lze dovodit, že se jednalo o tzv. jinou vadu řízení, která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce v kasační stížnosti nepopírá skutkový děj, netvrdí již to, co v žalobě – že přednost v jízdě měl mít on. Skutek je tedy jasně vymezen a prokázán, stejně tak je zřejmé, jaký delikt jím žalobce spáchal a výrok o trestu nebyl zpochybněn. Rozhodnutí správního orgánu tedy bylo stiženo formální vadou, žalobce jím však nebyl zkrácen na svých právech.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady, které by přesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu